

Sygnatura akt XII C 2201/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Taront

Protokolant: p.o. stażysty Anita Grześkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2017 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko S. N.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 97.493,40 zł (dziewięćdziesiąt siedem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt trzy złote 40/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. kosztami procesu obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od niego na rzecz powoda kwotę 6.648,49 zł (sześć tysięcy sześćset czterdzieści osiem złotych 49/100) tytułem kosztów procesu,
4. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 3.656 zł tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od pozwu.

SSO Maria Taront

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym domagał się zasądzenia od pozwanego S. N. kwoty 97.493,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 marca 2016r. do dnia zapłaty. Umowa została zawarta z (...) Bank S.A.

Od dnia 22 listopada 2013r. powód wpisany jest w KRS pod nazwą (...) S.A.(k. 106-109)

Powód podał, że jego roszczenie wynika z umowy odnawialnego kredytu konsumpcyjnego nr (...) zawartej dnia 16 lipca 2010r. Na żadaną przez powoda kwotę składają się: 89.000 zł – kapitał, 4.582,15 zł – odsetki umowne liczone od dnia 3 czerwca 2015r. do 21 grudnia 2015r. (dzień po wystawieniu wyciągu z ksiąg rachunkowych banku) do dnia zapłaty od kapitału wg stopy procentowej 10% w skali roku, 2.207,27 zł – odsetki karne za okres od dnia 21 grudnia 2015r. do dnia 25 marca 2016r. od zadłużenia przeterminowanego według stopy procentowej w wysokości 9.63% w skali roku, 1.104 zł – koszty, opłaty i prowizje.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 24 maja 2016r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny zasądził od pozwanego na rzecz powoda w całości żadaną pozewem kwotę. (k. 12)

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 24 maja 2016r., domagając się oddalenia powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania od pozwanego. Pozwany zakwestionował roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości. Podniósł zarzut przedwczesności roszczenia. Pozwany argumentował, że jego zamiarem było spłacenie zadłużenia wobec powoda i wynegocjowanie rozłożenia na raty.

Na podstawie postanowienia z dnia 23 lutego 2017r. Sąd skierował strony do mediacji, która nie zakończyła się jednak ugodą.

W dalszej części procesu strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd ustalił, co następuje :

Powód (...) S.A. z siedziba w W. do dnia 22 listopada 2013r. działał pod nazwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W..

Dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców z dnia 24 lutego 2014r. – k. 107-109, odpis postanowienia sądu rejestrowego z dnia 22 listopada 2013er. – k. 106.

(...) Bank S.A. zawarł z pozwanym S. N. w dniu 13 lipca 2010r. umowę o prowadzenie rachunku bankowego M. A.. Na podstawie tej umowy powód zobowiązał się do prowadzenia na rzecz pozwanego rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego, przechowywania gromadzonych przez pozwanego środków pieniężnych oraz do przeprowadzania na jego zlecenie rozliczeń pieniężnych.

W dniu 16 lipca 2010r. pozwany zawarł z powodowym bankiem umowę odnawialnego kredytu konsumpcyjnego nr (...), na podstawie którego bank udzielił pozwanemu kredytu odnawialnego w wysokości 10.900 zł na rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym o numerze (...). Następnie kwota udzielonego kredytu odnawialnego została podwyższona do 89.000 zł na mocy aneksu zawartego do umowy kredytu z dnia 16 lipca 2010r. Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej.

Dowód: umowa o prowadzenia rachunku bankowego MultikontoAquarius z dnia 13 lipca 2010r. – k. 96, umowa kredytu – odnawialny kredyt konsumpcyjny nr (...) z dnia 16 lipca (...). – k. 97 -101, aneks nr (...) do umowy kredytu – odnawialny kredyt konsumpcyjny z dnia 16 lipca 2010r. – k. 102.

Na podstawie wyciągu z ksiąg rachunkowych (...) S.A. nr (...) wierzytelność z tytułu ww. umowy kredytu wynosi: 97.493,40 zł, a na kwota ta obejmuje:

- 89.000 zł – kapitał,
- 4.582,15 zł – odsetki umowne liczone od dnia 3 czerwca 2015r. do 21 grudnia 2015r. (dzień po wystawieniu wyciągu z ksiąg rachunkowych banku) do dnia zapłaty od kapitału wg stopy procentowej 10% w skali roku,
- 2.207,27 zł – odsetki karne za okres od dnia 21 grudnia 2015r. do dnia 25 marca 2016r. od zadłużenia przeterminowanego według stopy procentowej w wysokości 9.63% w skali roku,
- 1.104 zł – koszty, opłaty i prowizje.

W piśmie z dnia 31 marca 2016r. powód wezwał pozwanego do spłaty całości zadłużenia wynikającego z umowy kredytu odnawialnego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 marca 2016r. do dnia zapłaty.

Dowód: wyciągu z ksiąg rachunkowych (...) S.A. nr (...) z dnia 25 marca 2016r. - k. 45, wezwanie do zapłaty z dnia 31 marca 2016r. – k. 44.

Pozwany nie podjął próby negocjowania z powodem możliwości restrukturyzacji zadłużenia, ani nie przedsięwziął żadnych czynności wskazujących na chęć dobrowolnej spłaty zadłużenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o materiał dowodowy w postaci dokumentów prywatnych i urzędowym. Zgromadzone w sprawie dokumenty w większości nie były kwestionowane przez strony, ani nie wzbudziły wątpliwości Sądu. Sąd uznał zatem za wiarygodne wszystkie powołane wyżej dokumenty prywatne i urzędowe, znajdujące się w aktach sprawy. Autentyczność dokumentów prywatnych, jak również prawdziwość treści dokumentów urzędowych nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania w oparciu o treść art. 232 k.p.c. i art. 252 k.p.c. oraz art. 253 k.p.c., a i Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby uczynić to z urzędu. Tym samym okazały się one istotne dla potrzeb rozstrzygnięcia tego sporu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości co do roszczenia głównego w kwocie 97.493,40 zł, którego wysokość wynika z ksiąg rachunkowych powoda, oraz w części co do roszczenia o odsetki ustawowe za opóźnienie – od dnia 13 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty.

Powód wywodził swoje roszczenie wobec pozwanego z czynności bankowej - umowy kredytu zawartej dnia 16 lipca 2010r. Wobec niewywiązywania się przez kredytobiorcę z zobowiązania i zaprzestania spłacania kredytu, powód wypowiedział umowę i wezwał ich do zapłaty całej wymagalnej wierzytelności.

Zarówno sam fakt zawarcia powyższej umowy, jak również wysokości wynikającego z niej zobowiązania pozostawał bezsporny między stronami. Pozwany nie kwestionował także okoliczności, iż nie spłacał rat kredytu, co ostatecznie doprowadziło do wypowiedzenia umowy.

Podstawą prawną roszczenia powoda jest art. 353 § 1 k.c., zgodnie, z którym zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Zgodnie z § 3 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 3 umowy kredytu z dnia 16 lipca 2010r. , w wypadku nie spłacenia w umówionym terminie Kredytu wraz z należnymi Bankowi odsetkami, prowizjami, opłatami lub innymi należnościami Bank wezwie Kredytobiorcę do niezwłocznie wpłacenia wymagalnych należności. Niespłacenie wymagalnych należności we wskazanym terminie, upoważnia Bank do: wypowiedzenia Umowy, na zasadach określonych w Regulaminie obsługi kredytów udzielanych na podstawie Umowy usług bankowych w M. (k. 97).

W niniejszej sprawie poza sporem pozostaje, że powód wywiązał się ze swojego zobowiązania, pozostawiając pozwanemu do dyspozycji kredyt zgodnie z postanowieniami zawartej przez strony umowy, natomiast pozwany nie wywiązał się z zobowiązania spłaty tegoż kredytu.

Zarówno istnienie, jak i wysokość swojego roszczenia powód wykazał za pomocą wyciągu z ksiąg rachunkowych banku z dnia 25 marca 2016r. (k. 45). Stosownie natomiast do treści art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. - prawo bankowe (Dz.U. z 2017 r. poz. 1876), księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.

Wysokość zadłużenia nie była zresztą kwestionowana przez pozwanego.

Wątpliwości Sądu wzbudziło, czy i kiedy doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy przez powoda. Powód bowiem skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty z dnia 31 marca 2016r. Powód nadto podnosił, że wypowiedział pozwanemu umowę pismem z dnia 16 września 2015r., doręczonym pozwanemu dnia 1 października 2015r. Nie

przedstawił jednak dokumentu wypowiedzenia umowy kredytu z dnia 16 marca 2015r., ani dowodu doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty z dnia 31 marca 2016r., wobec czego Sąd uznał, że tej okoliczności powód nie udowodnił. Trafny jednakże okazał się argument powoda, iż wniesienie powództwa w niniejszej sprawie wywołało skutek materialnoprawny w postaci wypowiedzenia umowy i postawienie zobowiązania pozwanego w stan wymagalności. Czynność procesowa powoda w postaci wniesienia pozwu stanowi wyrażenie jego woli w rozumieniu art. 60 k.c., zgodnie z którym, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Ostatecznie bowiem powód w sposób dostateczny i jednoznaczny wyraził swoją wolę zakończenia stosunku prawnego łączącego go z pozwanym poprzez wytoczenie powództwa w niniejszej sprawie.

Powyższe prowadzi do wniosku, że powód za pomocą dokumentów załączonych do pozwu w niniejszej sprawie wykazał wysokość swojego roszczenia, natomiast pozwany nie zakwestionował w sposób skuteczny istnienia zobowiązania, jak i jego wysokości. Ciężar dowodu w tym zakresie, stosownie do art. 6 k.c., spoczywał na pozwanym. Podnoszony przez pozwanego zarzut przedwczesności roszczenia w związku z wyrażaną przez niego gotowością spłaty zadłużenia w ratach okazał się niewystarczający dla zakwestionowania roszczenia powoda. Pozwany nie wykazał bowiem, aby podejmował próby spłaty zadłużenia, czy też kontaktował się z powodem w celu negocjacji warunków jego spłaty.

Jak wynika z art. 476 zd.1 k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Zgodnie zaś z art. 481 § 1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego odsetek ustawowych od dnia następującego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, to jest od dnia 26 marca 2016r. Sąd uznał roszczenie powoda za zasadne w zakresie odsetek ustawowych od dnia wytoczenia powództwa, to jest 16 października 2016r. do dnia zapłaty. Od tej bowiem daty, wobec braku dowodu doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty z dnia 31 marca 2016r., może być mowa o wymagalności roszczenia powoda. W pozostałej części roszczenie to podlegało oddaleniu (punkt 1 i 2 wyroku).

Mając na względzie powyższe, Sąd uznał powództwo za zasadne i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 97.493,40 zł tytułem należności głównej wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie liczonymi od dnia 13 kwietnia 2016r. do dnia zapłaty.

Na koszty procesu w niniejszej sprawie składają się opłata sądowa od pozwu w kwocie 4.875 zł (w kwocie 1.219 zł uiszczona przez powoda), 12,19 zł inne koszty powoda, koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie w kwotach po 5.400 zł - § pkt 6 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) oraz 17 zł - opłata skarbową od pełnomocnictwa. Sąd rozstrzygnął o kosztach postępowania na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego jako przegrywającego sprawę. Powód uiścił opłatę sądową od pozwu w kwocie 1.219 zł, wobec czego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tę kwotę oraz 12,19 tytułem kosztów powoda oraz kwotę 5.417 zł tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego, łącznie 6.648,49 zł. Natomiast kosztami zastępstwa procesowego pozwanego obciążył go we własnym zakresie, a nadto nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 3.656 zł tytułem pozostałej części opłaty sądowej.

SSO Maria Taront

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. za 2 tygodnie od doręczenia lub z apelacją.

P., dnia 27 listopada 2017r. SSO Maria Taront